

[Inger Gautier Schmit.]

aaabner Adgangen, men de naturlige Evner til Gerningen.

Jeg har derfor altid godt kunnet lide, at man baade i Medicinalkommissionens Forslag og i de andre Forslag, vi har haft, har haft Blik for, at der var een Ting, der var nødvendig for en Sygeplejerske, og derfor blev den sat i første Linie, nemlig den, at hun maatte være egned til Gerningen. Det er ganske ejendommeligt at se dette udtrykt i et Lovforslag, idet der slet ikke gives Udtryk for, at vedkommende skal have taget en Eksamen eller paa anden Maade have dokumenteret, at hun sidder inde med saa og saa mange Kundskaber; men Egnethed til Gerningen, det er netop det særlige for en Sygeplejerske, netop dette, at hele hendes personlige Indstilling gaar ud paa at ville tjene sine Medmennesker. Der er altsaa et aandeligt Moment her, som ikke kan beskrives med Ord. Jeg ser i dette netop noget af det dybeste og værdifuldeste i en Sygeplejerskes hele Gerning.

Lovforslaget gaar ud paa, at man nu skulde statsautorisere en Sygeplejerske, der har faaet en 3-aarig Uddannelse paa et Hospital, og jeg har udtalt, at jeg personlig finder, at 3 Aar kan være meget passende. Jeg kan i og for sig heller ikke fortænke en Sygeplejerske i, at hun gerne vil have et Diplom, naar hun forlader Sygehuset efter 3 Aars Forløb. Men dette er i mine og mit Partis Øjne noget andet end det, Lovforslaget foreskriver, thi Lovforslaget ligger meget nær op ad det, som Medicinalkommissionen vedtog, og det kunde foruden den Overskrift, det har, nemlig Forslag til Lov om autoriserede Sygeplejersker, have en Tilføjelse om, at Sundhedsstyrelsen overtager Landets Sygeplejevæsen.

Her er vi jo ved det store Princip i hele denne Sag. Det drejer sig ikke om, hvorvidt en Sygeplejerske skal have 2 eller 3 Aars Uddannelse; det Spørgsmaal er vi ude over, den almindelige Sygeplejerskeuddannelse paa Hospitalerne er 3 Aar, og dette er naaet ad Frivillighedens Vej, ad praktisk Vej, fordi man saa, at denne Tid skulde der til, for at der kunde uddannes en nogenlunde habil Sygeplejerske. Men et helt andet Spørgsmaal er, om man skal gaa til en saa fuldstændig Ændring af hele Sygeplejerskestændens Tilværelse, om hele den Livsnerve, der har holdt den oppe hidtil, nemlig Selvstyrets Aand, det ubrødelige Sammenholds Aand, om dette store og beundringsværdige Arbejde nu skal afløses af

det Forhold, at det hele glider over til at blive statsautoriseret og faar Statstilsyn.

Sygeplejerskerne har selv gentagende ønsket at faa denne Statsautorisation, vel nok ud fra den Opfattelse, at de gerne vilde dokumentere, hvad de kunde, og det er der ikke noget at sige til, men tillige ud fra den Anskuelse, at de gerne vilde kunne pointere, at de havde den og den Uddannelse fremfor de mange, der kalder sig Sygeplejersker, og som maaske kun har 6 eller 8 Maaneders Uddannelse, og det er der for saa vidt heller ikke noget at sige til. Men Spørgsmaalet bliver saa, hvorledes denne Godkendelse af deres Uddannelsestid da skal udfærdiges.

Saa vidt jeg ved, har man i hvert Fald før Krigen i Udlandet paa de store Hospitaler brugt den ganske enkle og lige Vej, at man der udstedte store trykte Diplomer — jeg har set det paa Hospitaler i London — til Sygeplejeelever, som havde vist sig tilstrækkeligt egnede til Gerningen. Paa disse Diplomer stod opført Karaktererne i de forskellige Fag; Eleven var uddannet i, og i det hele taget Vidnesbyrd om hendes Væren og Opførsel i Uddannelsestiden.

Der vilde ikke være det mindste i Vejen for, at vi paa vore store Hospitaler — og smaa med — kunde have saadanne trykte Diplomer, som blev udfyldt af de eneste, der faktisk kan udtale sig om Sygeplejerskernes Kvalifikation, nemlig de Sygeplejersker, Oversygeplejersker og Læger, som i de 3 Aar har fulgt den unge Kvindes Færd og Uddannelse, og som kan udtale sig om deres Dygtighed og Egnethed til Sygeplejergerningen. Det vilde være et meget enklere og, synes jeg, efter vore Forhold naturligere Skridt at tage, om de enkelte Sygehuse, hvor Elevuddannelsen foregaar, udstedte et saadant Eksamensbevis, Diplom, eller hvad man nu vil kalde det, saaledes at den paagældende til enhver Tid, baade i Ind- og Udland, hvor hun nu søger sin fremtidige Stilling, kan fremholde dette Bevis.

Lovforslaget derimod gaar saa overordentlig meget videre, idet det foreslaar, at Udstedelsen af Beviser skal lægges i Sundhedsstyrelsens Haand. Derved gaar efter min Mening den frie og uafhængige Stilling, som Sygeplejerskerne i Øjeblikket har, fuldstændig tabt, en Frihed, som er et saa dyrebart Gode, at de skulde holde fast ved det, og jeg tror først, det vil gaa op for Sygeplejerske-Standen, hvad de har mistet, naar denne Frihed bliver dem frataget. I Øjeblikket staar Statsautorisationen som noget saa attraaværdigt, at man vil betale